MESAGERUL

de Liviu Radu

Îngerul apăruse brusc în faţa tânărului care stătea la birou, cu nişte cărţi groase în faţă. Probabil că trecuse direct prin perete, pentru că Berţi nu auzise scârţâitul uşii.

Deci trecuse prin perete şi acum stătea în faţa biroului, cu aripi mari, albe, ce atingeau podeaua cu vârfurile. Veşmântul lui lucea bizar, având o luminozitate puternică, dar suportabilă pentru ochi. Figura îngerului avea ceva nefiresc, dar Berţi nu-şi explica de unde provenea impresia aceea: de la ochii prea mari şi prea luminoşi, de la expresia de-o seninătate nepământească, dar, într-un fel nedefinit, ameninţătoare...

Rămaseră amândoi tăcuţi, privindu-se cercetător. În cele din urmă, tânărul angajat al biroului pentru invenţii simţi că-i datoria lui să spună ceva şi bâigui, conştient de absurdul situaţiei:

- Eşti cu adevărat un înger?

- Bineînţeles. Nu se vede?

- Şi cum ai intrat? Adică nu, ca înger poţi să intri oriunde... Ce doreşti?

- Sunt un mesager şi am venit să-ţi transmit cuvântul Domnului.

- Domnul are să-mi spună ceva? Mie?

- Oricât nu-ţi vine să crezi, Domnul are să-ţi spună ceva. | ie. Domnul are câte un cuvânt pentru fiecare. Şi vai celor care nu ţin seama de cuvântul Lui!

După ce-şi strigase ameninţarea cu un glas ce făcuse să se cutremure geamurile, îngerul privi în sus şi continuă, cu un glas plin de detaşare, ce sugera că citează cuvintele altcuiva:

- Noi, alfa şi omega, începutul şi sfârşitul, ştim că tu te vei strădui să explici misterele lumii oamenilor. Vrem să-ţi dezvăluim un mare secret al Creaţiei: pământul este plat.

Apoi îngerul tăcu şi se relaxă. Berţi rămase cu gura căscată. Nu pricepuse nimic. În cele din urmă întrebă:

- Cum adică e plat?

- Ca o carte de joc. Adică nu chiar ca o carte de joc, pentru că-i pătrat, cu colţurile uşor rotunjite, îi explică îngerul, cu blândeţe.

- Şi soarele se învârte în jurul lui, îl luă gura pe dinainte pe Berţi.

- Nu vorbi prosti! se enervă îngerul. Cum să se rotească în jurul pământului? Toată lumea ştie că planetele se rotesc în jurul soarelui. Şi mai au şi o mişcare proprie de revoluţie. Alte întrebări?

Ce să-i răspundă? Că totul i se părea o glumă proastă? Se mulţumi să dea din cap, abătut.

- Bine. Atunci mesajul a fost transmis şi recepţionat, nu-i nevoie de semnătură de primire, eu am plecat, la revedere. Şi fii atent la ce faci!

Iar în clipa următoare îngerul dispăru, lăsând încăperea în întuneric.

Berţi îşi reveni cu greu din şoc şi aprinse lampa. Dar lumina nu-l linişti. Dimpotrivă, umbrele mişcătoare, provocate de flacăra pâlpâitoare, dădeau un aspect sumbru camerei, accentuând caracterul de coşmar absurd al întregii poveşti.

Visase. Şi dacă nu visase? Dacă mesajul era adevărat? Dacă Dumnezeu îi atrăsese atenţia asupra unui lucru pe care nu-l văzuse nimeni? Dar chestia cu pământul plat n-avea nici un sens. Cum adică era plat, dar se rotea în jurul soarelui? Sigur, toată lumea era de acord că pământul nu-i o sferă perfectă, dar de aici până la un pătrat cu grosime neglijabilă era cale lungă...

Sigur, soluţia cea mai comodă ar fi fost să ignore toată chestia, să considere că adormise la slujbă şi avusese un vis stupid. Numai că era convins că nu visase, iar ameninţarea îngerului nu trebuia ignorată.

Dar dacă Domnul, în mila lui, îi atrăsese atenţia că exista o neconcordanţă între realitatea lucrurilor şi ceea ce vedeau oamenii? Dacă toată teoria pământului sferic se baza pe anumite efecte naturale, care aveau loc în anumite condiţii? Şi care ar fi acele condiţii?

Să presupunem că sistemul solar se mişcă în univers cu viteză enormă, apropiată de cea a luminii. Şi că acest lucru provoacă o deformare a spaţiului.... A spaţiului şi timpului.... da, da... Iar un observator aflat în afara spaţiului şi timpului, cum era Dumnezeu, putea să vadă pământul cum era în realitate, adică turtit...

Da, îşi zise Albert Einstein, exista o logică în teoria asta. Ar putea s-o definească. Fără a pomeni de pământul plat şi de mesagerul Domnului, că nu l-ar crede nimeni.